

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 85/01-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. decembra 2001 predbežne prerokoval podnet Ing. P. Ď., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. L. H., B., vo veci porušenia jeho základných práv upravených v čl. 12 ods. 1 druhej vete, čl. 16 ods. 1, čl. 30, čl. 73 ods. 2, čl. 81 ods. 1 v spojení s čl. 1, čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky o trvaní jeho mandátu poslanca Národnej rady Slovenskej republiky a o zrušení uznesenia vlády Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

1. Podnet Ing. P. Ď. v časti, v ktorej žiada zrušenie uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 199 z 9. marca 1999, **o d m i e t a** z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2. Podnet Ing. P. Ď. v časti, v ktorej žiada, aby Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol o trvaní jeho mandátu poslanca Národnej rady Slovenskej republiky, **o d m i e t a** z dôvodu svojej nepríslušnosti na prerokovanie veci.

3. Podnet Ing. P. Ď. v časti, v ktorej žiada, aby Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol o porušení čl. 12 ods. 1 druhej vety Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého sú základné práva a slobody neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné, o porušení základného práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia upraveného v čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, o porušení jeho základného práva zúčastňovať sa na

správe vecí verejných priamo alebo slobodnou voľbou svojich zástupcov vo voľbách, ktoré sa musia konať v lehotách nepresahujúcich pravidelné volebné obdobie ustanovené zákonom pri využití všeobecného, rovného a priameho volebného práva vykonávaného tajným hlasovaním, a jeho základného práva na prístup k voleným a iným verejným funkciám za rovnakých podmienok upravených v čl. 30 Ústavy Slovenskej republiky, o porušení čl. 73 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého sú poslanci zástupcami občanov a svoj mandát vykonávajú osobne podľa svojho svedomia a presvedčenia bez ich viazanosti príkazmi, o porušení čl. 81 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého sa poslanec môže funkcie poslanca vzdať, a to v spojení s čl. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky

- a) vládou Slovenskej republiky prijatím uznesenia č. 199 z 9. marca 1999 o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti,
- b) Národnou radou Slovenskej republiky jej uznesením č. 184 zo 16. marca 1999, ktorým zobrala na vedomie uznesenie vlády Slovenskej republiky č. 199 z 9. marca 1999, o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 26. apríla 2001 doručený podnet Ing. P. Ď., bytom B. (ďalej len „navrhovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. L. H., B., na začatie konania pred ústavným súdom podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

Navrhovateľ vo svojom podaní uviedol, že ako náhradník za politickú stranu Slovenskú demokratickú koalíciu sa 6. novembra 1998 stal poslancom Národnej rady Slovenskej republiky.

Dňa 21. februára 1999 bol účastníkom dopravnej nehody a v tejto súvislosti bol naňho vyvíjaný nátlak, aby sa vzdal poslaneckého mandátu, s čím nesúhlasil. Súhlasil však s tým, že pokiaľ by vyšetrovacie orgány požiadali Národnú radu Slovenskej republiky o súhlas

s jeho vydaním na trestné stíhanie, aby takýto súhlas bol daný. Toto stanovisko písomne oznámil predsedovi mandátového a imunitného výboru Národnej rady Slovenskej republiky listom z 23. februára 1999.

Keďže navrhovateľ sa nechcel vzdať svojho poslaneckého mandátu, podľa neho bolo navrhnuté „technické riešenie“, ktoré malo umožniť jeho údajne legálny a rýchly odchod z parlamentu ako poslanca.

V nadväznosti na to nasledovali tieto udalosti:

1. Vláda Slovenskej republiky uznesením č. 199 zo dňa 9. marca 1999 odvolala od 16. marca 1999 z funkcie štátneho tajomníka Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky I. R., ktorý si týmto dňom začal uplatňovať svoj mandát poslanca Národnej rady Slovenskej republiky, v dôsledku čoho zanikol mandát navrhovateľa na jeho neuplatňovaný mandát poslanca Národnej rady Slovenskej republiky I. R.. Vláda Slovenskej republiky odvolala štátneho tajomníka Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky I. R. na základe jeho vlastnej žiadosti. Podľa vyjadrenia navrhovateľa táto žiadosť nebola v písomnej podobe súčasťou návrhu na odvolanie predloženého vláde.

2. Národná rada Slovenskej republiky uznesením č. 184 zo 16. marca 1999 zobrala na vedomie uznesenie vlády Slovenskej republiky č. 199 z 9. marca 1999 s tým, že štátny tajomník Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky I. R. bol odvolaný z funkcie 16. marca 1999 a že týmto dňom si začal uplatňovať svoj poslanecký mandát.

3. Predseda Národnej rady Slovenskej republiky listom z 15. marca 1999 č. 410/99 navrhovateľovi oznámil, že vláda Slovenskej republiky odvolala z funkcie štátneho tajomníka Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky I. R. dňom 16. marca 1999, ktorý si týmto dňom uplatňuje mandát poslanca Národnej rady Slovenskej republiky, v dôsledku čoho zaniká mandát navrhovateľa ako náhradníka na neuplatňovaný mandát poslanca Národnej rady Slovenskej republiky I. R. dňom 15. marca 1999.

4. Následne vláda Slovenskej republiky uznesením č. 251 vymenovala dňom 31. marca 1999 do funkcie štátneho tajomníka Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky I. R.. Ako dôvod bola uvedená „potreba obsadenia verejnej funkcie“.

Podľa vyjadrenia navrhovateľa toto „technické riešenie“ bolo založené na fiktívne prejavenej vôli, ktorá nebola slobodná a vážna zo strany I. R., pokiaľ sa vzdal formálne funkcie štátneho tajomníka s vopred premysleným zámerom zbaviť navrhovateľa poslancského mandátu s cieľom obísť ústavu a príslušné zákony, a bolo založené na vopred dohodnutých a simulovaných právnych úkonoch, čo podľa navrhovateľa I. R. svojím konaním a vyjadreniami v médiách potvrdil. Z tohto dôvodu namieta navrhovateľ protiústavnosť pozbavenia svojho poslancského mandátu a porušenie svojich ústavných práv. Absenciu vážnosti podľa vyjadrenia navrhovateľa potvrdila vláda Slovenskej republiky formálnym odvolaním a opätovným vymenovaním I. R. do funkcie štátneho tajomníka Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhovateľ namieta porušenie svojich ústavných práv upravených v čl. 12 ods. 1 druhej vete, čl. 16 ods. 1, čl. 30, čl. 73 ods. 2, čl. 81 ods. 1v spojení s čl. 1, čl. 2 ods. 2 ústavy vyššie uvedeným postupom štátnych orgánov.

Navrhovateľ považuje za protiústavné

- prijatie uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 199 z 9. marca 1999,
- rešpektovanie tohto uznesenia Národnou radou Slovenskej republiky,
- opätovné vymenovanie I. R. do funkcie štátneho tajomníka Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky uznesením č. 251 z 31. marca 1999 po tom, čo bol splnený účel, pre ktorý sa vzdal funkcie štátneho tajomníka.

Za subjekty, ktoré porušili jeho ústavné právo, navrhovateľ označil vládu Slovenskej republiky a Národnú radu Slovenskej republiky.

Na základe uvedeného navrhovateľ požaduje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky po predbežnom prerokovaní podnetu na začatie konania vyniesol toto uznesenie:

„Podnet Ing. P. Ď. na začatie konania vo veci porušenia ústavných práv zakotvených v čl. 12 ods. 1, druhá veta, čl. 16 ods. 1, čl. 30, čl. 73 ods. 2, čl. 81 ods. 1 v spojení s čl. 1, čl. 2 ods. 2 Ústavy SR postupom a uznesením Vlády SR č. 199 zo dňa 9. 3. 1999 a postupom Národnej rady SR č. 184 zo dňa 16. 3. 1999 prijíma na konanie.“

Po konaní vo veci samej navrhuje navrhovateľ, aby ústavný súd vyniesol tento nález:

„1. Vláda Slovenskej republiky prijatím uznesenia č. 199 zo dňa 9. 3. 1999, ktorým odvolala z funkcie štátneho tajomníka Ministerstva pôdohospodárstva SR Prof. MVDr. I. R., CSc. dňom 16. marca 1999 na základe jeho žiadosti, ktorá nebola slobodná a vážna a ktorým sa sledovalo obídienie čl. 4 ústavného zákona č. 119/95 Z. z., §§ 9, 10 ods. 6 zákona NR SR č. 350/96 Z. z. a § 48 ods. 6 zákona č. 80/90 Z. z. v znení neskorších predpisov a Národná rada SR svojím uznesením č. 184 zo dňa 16. marca 1999, ktorým zobrala na vedomie toto uznesenie Vlády SR, porušili ústavné práva Ing. P. Ď., upravené v čl. 12 ods. 1 druhá veta, čl. 16 ods. 1, čl. 30, čl. 73 ods. 2, čl. 81 ods. 1 v spojení s čl. 1, čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a jeho mandát poslanca NR SR trvá.

2. Uznesenie Vlády Slovenskej republiky číslo 199 zo dňa 9. 3. 1999 sa ruší.“

II.

Ústavný súd Slovenskej republiky podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní ústavný súd skúma, či nie sú dôvody na odmietnutie podania ustanovené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní podnetu ústavný súd vychádzal z toho, že medzi základné úlohy právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd svojich občanov. V prípade, ak je rozhodnutie o uplatnení alebo ochrane základného práva alebo slobody občana potrebné uskutočniť

v rámci, resp. prostredníctvom osobitného konania pred štátnym alebo iným orgánom, úloha štátu spočíva v zabezpečení existencie a právnej úpravy takýchto konaní dostupných (na nediskriminačnom základe) každému z nositeľov základných práv a slobôd (II. ÚS 9/00).

Navrhovateľ sa domáha porušenia jeho základných práv upravených v čl. 12 ods. 1 druhej vete, čl. 16 ods. 1, čl. 30, čl. 73 ods. 2 a čl. 81 v spojení s čl. 1, čl. 2 ods. 2 ústavy, pričom treba uviesť, že za základné práva možno považovať len tie, ktoré sú upravené v druhej hlave ústavy (čl. 11 - 54 ústavy).

Po predbežnom prerokovaní podnetu navrhovateľa ústavný súd dospel k týmto záverom:

1. Navrhovateľ žiada, aby ústavný súd zrušil uznesenie vlády Slovenskej republiky č. 199 z 9. marca 1999.

Navrhovateľ podal podnet na začatie konania podľa čl. 130 ods. 3 ústavy 26. apríla 2001, t. j. v čase účinnosti tohto ustanovenia ústavy, t. j. v čase možnosti vyvolať svojím podaním konanie o podnete. V konaní o podnete však nemožno zrušovať, meniť alebo nahrádzať rozhodnutia napadnuté navrhovateľom. V tomto konaní môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, či došlo k porušeniu základného práva. Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol podnet navrhovateľa v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, nakoľko v konaní, ktoré navrhovateľ svojím podaním vyvolal, nemôže ústavný súd dospieť k záveru, ktorého sa domáha. Takýto postup a záver je v súlade s doterajšou rozhodovacou činnosťou ústavného súdu (II. ÚS 796/00).

2. Navrhovateľ ďalej žiada, aby ústavný súd rozhodol o trvaní jeho mandátu poslanca Národnej rady Slovenskej republiky.

Ústavný súd má svoju právomoc taxatívne určenú v ústave. Vykonáva ju na základe návrhov právnických osôb a fyzických osôb v niekoľkých druhoch konaní upravených v zákone o ústavnom súde. Pre žiadne z týchto konaní však nie je daná právomoc ústavného

súdu konať vo veci, ktorú požaduje navrhovateľ, t. j. ani v konaní o podnete, v ktorom môže rozhodovať iba o porušení základných práv a slobôd právnických osôb a fyzických osôb. Z tohto dôvodu ústavný súd podnet navrhovateľa v časti, v ktorej žiada, aby ústavný súd rozhodol o trvaní jeho mandátu poslanca Národnej rady Slovenskej republiky, odmietol z dôvodu svojej nepríslušnosti na prerokovanie veci. Tento záver korešponduje a je v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu, aj s čl. 2 ods. 2 ústavy (II. ÚS 48/97), podľa ktorého sa štátne orgány môžu správať voči občanovi len spôsobom, ktorý dovoľuje ústava a ďalšie zákony. Ústavný súd má právomoc zaoberať sa otázkou poslanceckého mandátu, avšak len v súvislosti s čl. 129 ods. 1 ústavy. Je to jediný typ konania pred ústavným súdom, v ktorom sa rieši otázka overenia alebo neoverenia mandátu poslanca Národnej rady Slovenskej republiky.

3. Navrhovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol o porušení jeho ústavných práv upravených v čl. 12 ods. 1 druhej vete, čl. 16 ods. 1, čl. 30, čl. 73 ods. 2, čl. 81 ods. 1 v spojení s čl. 1 a s čl. 2 ods. 2 ústavy

- a) vládou Slovenskej republiky prijatím uznesenia č. 199 z 9. marca 1999,
- b) Národnou radou Slovenskej republiky jej uznesením č. 184 zo 16. marca 1999, ktorým zobrala na vedomie uznesenie vlády Slovenskej republiky č. 199 z 9. marca 1999.

Podľa čl. 1 ústavy Slovenská republika je právny štát. Princíp právneho štátu tým, že garantuje právnu istotu, podriaďuje konanie štátnych orgánov ústave a zákonu (podľa čl. 2 ods. 2 všetky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanovil zákon), čím chráni dôveru občanov v právny poriadok a je základom pre užívanie základných práv a slobôd (I. ÚS 3/98, II. ÚS 22/95, II. ÚS 48/97). Jedným zo základných princípov právneho štátu je aj princíp právnej istoty a z neho vyplývajúca ochrana nadobudnutých práv (I. ÚS 30/99). Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy sa týka aj právneho postavenia občanov, ktorým zaručuje, že každý občan má právo na to, aby sa všetky štátne orgány voči nemu správali len spôsobom, ktorý im dovoľuje ústava a ďalšie zákony (II. ÚS 48/97).

Ad a):

aa) Porušenie čl. 30 ústavy:

Navrhovateľ namieta porušenie základných práv upravených v čl. 30 ústavy bez toho, aby ich bližšie označil, to znamená namieta porušenie práva občanov zúčastňovať sa na správe verejných vecí priamo alebo slobodnou voľbou svojich zástupcov (odsek 1), všeobecnosť, rovnosť a priamosť volebného práva, ktorá sa vykonáva tajným hlasovaním (odsek 3), prístup k volebným a iným verejným funkciám za rovnakých podmienok (odsek 4) a namieta aj odsek 2 o konaní volieb v lehotách nepresahujúcich pravidelné volebné obdobie ustanovené zákonom.

Pokiaľ ide o základné právo občana zúčastňovať sa na správe vecí verejných priamo alebo slobodnou voľbou svojich zástupcov v súlade s čl. 30 ods. 1 ústavy, toto právo sa chápe ako právo spočívajúce vo využívaní nástrojov priamej alebo zastupiteľskej demokracie. Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu priama účasť občana zúčastňovať sa na správe vecí verejných spočíva predovšetkým v jeho práve zúčastniť sa na referende (I. ÚS 66/97, II. ÚS 1/98, II. ÚS 37/98). Právo občana zúčastňovať sa na správe vecí verejných prostredníctvom volených zástupcov spočíva v jeho práve zúčastniť sa na voľbách volených zástupcov tak na miestnej, ako aj na celoštátnej úrovni a odovzdať svoj hlas „svojmu“ kandidátovi na vybraté miesto (II. ÚS 48/97, II. ÚS 1/99). Uznesením vlády Slovenskej republiky o odvolaní z funkcie štátneho tajomníka, t. j. inej fyzickej osoby ako je navrhovateľ, aj keď s následným dôsledkom zániku poslaneckého mandátu navrhovateľa ako náhradníka v dôsledku aplikácie zákona č. 80/1990 Zb. o voľbách do Slovenskej národnej rady v znení neskorších predpisov a zákona č. 350/1996 Z. z. o rokovačom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov nemožno porušiť základné právo navrhovateľa upravené v čl. 30 ods. 1 ústavy. Nakoľko ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným uznesením vlády a možnosťou porušenia základného práva navrhovateľa upraveného v čl. 30 ods. 1 ústavy, podnet navrhovateľa v tejto časti odmietol z dôvodu jeho zjavnej neopodstatnenosti.

Absencia príčinnej súvislosti sa vzťahuje aj na lehoty, v ktorých sa musia konať voľby podľa odseku 2 cit. článku, a princípy volebného práva podľa odseku 3 cit. článku

a možné porušenie základných práv navrhovateľa v nich upravených namietaným uznesením vlády, čo viedlo ústavný súd k odmietnutiu tejto časti podnetu z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Pokiaľ ide o ďalšiu požiadavku navrhovateľa, ktorá smeruje k vysloveniu porušenia jeho základného práva upraveného v čl. 30 ods. 4 ústavy prijatím namietaného uznesenia vlády, prijatie tohto uznesenia nemalo vplyv na prístup navrhovateľa k volenej funkcii (funkcii poslanca Národnej rady Slovenskej republiky), nakoľko toto ustanovenie nerieši mechanizmus nastupovania náhradníka na funkciu poslancov Národnej rady Slovenskej republiky (tento upravuje zákon č. 80/1990 Zb. o voľbách do Slovenskej národnej rady v znení neskorších predpisov), a preto ústavný súd odmietol túto časť podnetu navrhovateľa taktiež z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Navrhovateľ sa totiž zúčastnil vo voľbách, v ktorých sa uchádzal o priazeň voličov na funkciu poslanca Národnej rady Slovenskej republiky spôsobom korešpondujúcim s čl. 30 ods. 4 ústavy. Vo voľbách však získal taký počet hlasov, ktorý ho zaradil medzi náhradníkov. Mechanizmus nastupovania náhradníkov na uvoľnené mandáty poslancov upravuje zákon, ktorý sa uplatnil aj v prípade navrhovateľa. Ústavný súd v súvislosti s podnetom navrhovateľa hodnotil len ústavný a zákonný rámec postupu označených štátnych orgánov.

ab) Porušenie čl. 73 ods. 2 ústavy:

Podľa čl. 73 ods. 2 ústavy „Poslanci sú zástupcovia občanov. Mandát vykonávajú osobne podľa svojho svedomia a presvedčenia a nie sú viazaní príkazmi.“ Navrhovateľ pritom namieta porušenie tohto práva uznesením vlády Slovenskej republiky č. 199 z 9. marca 1999. Ústavný súd po preskúmaní tejto časti podnetu nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným uznesením vlády a možným porušením základného práva navrhovateľa, nakoľko čl. 73 ods. 2 ústavy žiadne základné právo, ktoré by mohlo byť porušené uznesením vlády, neobsahuje, a preto podnet navrhovateľa v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

ac) Porušenie čl. 81 ods. 1 ústavy:

Podľa čl. 81 ods. 1 ústavy „Poslanec sa môže funkcie poslanca vzdať.“ Podľa doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu rozhodnutie o vzdaní sa funkcie poslanca Národnej rady Slovenskej republiky patrí k jeho výlučným ústavným právam, v ktorých ho nikto nemôže nahradiť, pretože každý poslanec svoj mandát vykonáva osobne bez viazanosti príkazmi. Ani plénum Národnej rady Slovenskej republiky nemôže poslanca svojoľne, t. j. bez jeho osobne uskutočneného a právne relevantného prejavu vôle zbaviť mandátu poslanca (I. ÚS 8/97).

Iná je však situácia spojená s nastupovaním náhradníka na funkciu poslanca podľa § 48 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1990 Zb. o voľbách do Slovenskej národnej rady v znení neskorších predpisov, ktorým sa vykonáva čl. 30 ods. 3 ústavy a rieši situácia upravená v čl. 77 ods. 2 ústavy, ako aj v čl. 4 ústavného zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 119/1995 Z. z. o zamedzení rozporu záujmov pri výkone funkcií ústavných činiteľov a vyšších štátnych funkcionárov. Ústavný súd dospel k záveru, že nie je príčinná súvislosť medzi namietaným uznesením vlády a označeným právom navrhovateľa upraveným v čl. 81 ods. 1 ústavy, ktoré je síce súčasťou práv poslanca, ale nejde o základné právo, a preto podnet aj v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

ad) Porušenie čl. 12 ods. 1 druhej vety ústavy:

Podľa čl. 12 ods. 2 druhej vety ústavy nikoho nemožno z dôvodu jeho pohlavia, rasy, farby pleti, jazyka, viery a náboženstva, politického či iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, z dôvodu príslušnosti k národnosti alebo k etnickej skupine, pre jeho majetok, rod alebo iné postavenie poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.

V súlade s doterajšou rozhodovacou činnosťou ústavného súdu je ústavný súd toho názoru, že čl. 12 ods. 1 druhú vetu nemožno aplikovať bez konkrétneho vyjadrenia dopadu diskriminujúceho postupu štátneho orgánu alebo orgánu štátnej správy na základné práva alebo slobody fyzickej osoby alebo právnickej osoby, t. j. nemôžu byť priamo aplikovateľné v individuálnych záležitostiach (I. ÚS 34/96, I. ÚS 59/97). Ústavný súd preto považuje podnet v časti, v ktorej navrhovateľ požaduje vyslovenie porušenia svojich základného práva upraveného v čl. 12 ods. 1 druhej vete ústavy, vzhľadom na svoje rozhodnutie vo

vzťahu k čl. 16 ods. 1, čl. 30, čl. 73 ods. 2 a čl. 81 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy za zjavne neopodstatnený.

Ad b):

Navrhovateľ sa dožaduje vyslovenia porušenia jeho základných práv upravených v čl. 12 ods. 1 druhej vete, čl. 16 ods. 1, čl. 30, čl. 73 ods. 2, čl. 81 ods. 1 v spojení s čl. 1, čl. 2 ods. 2 ústavy aj uznesením Národnej rady Slovenskej republiky č. 184 zo 16. marca 1999, ktorým zobrala na vedomie uznesenie vlády č. 199 z 9. marca 1999, čím sa spustil mechanizmus uplatňovania mandátu poslanca Národnej rady Slovenskej republiky, ktorý prestal vykonávať funkciu štátneho tajomníka.

Podľa čl. 4 ústavného zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 119/1995 Z. z. o zamedzení rozporu záujmov pri výkone funkcií ústavných činiteľov a vyšších štátnych funkcionárov „ak bol za štátneho tajomníka vymenovaný poslanec Národnej rady Slovenskej republiky, jeho mandát poslanca počas výkonu tejto funkcie nezaniká, iba sa neuplatňuje“. Tu nastupuje už vyššie uvedený režim nastupovania náhradníkov podľa § 48 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1990 Zb. o voľbách do Slovenskej národnej rady v znení neskorších predpisov. Ak zasa dôjde k skončeniu vykonávania funkcie štátneho tajomníka, ktorý je poslancom Národnej rady Slovenskej republiky, po skončení vykonávania tejto funkcie sa automaticky začne uplatňovať jeho mandát poslanca. Uznesenie Národnej rady Slovenskej republiky nemá v tomto prípade konštitutívne účinky na „obnovenie“ mandátu poslanca.

Ak vláda odvolala z funkcie štátneho tajomníka osobu, ktorá si z titulu funkcie štátneho tajomníka neuplatňovala mandát poslanca Národnej rady Slovenskej republiky počas výkonu funkcie štátneho tajomníka a urobila to štandardnou formou svojho rozhodovania – uznesením, ktoré oznámila Národnej rade Slovenskej republiky, a táto (Národná rada Slovenskej republiky) zobrala toto uznesenie na vedomie, a to spôsobom súladným so zákonom č. 80/1990 Zb. o voľbách do Slovenskej národnej rady a § 10 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 350/1996 Z. z. o rokovacom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, ústavný súd uzavrel, že absentuje

príčinná súvislosť medzi označeným postupom Národnej rady Slovenskej republiky spočívajúcim v tom, že prijala uznesenie č. 189 zo 16. marca 1999, ktorým zobrala na vedomie uznesenie vlády č. 199 z 9. marca 1999, a medzi namietaným porušením ústavných práv navrhovateľa upravených v čl. 12 ods. 1 druhej vete, čl. 16 ods. 1, čl. 30, čl. 73 ods. 2 a čl. 81 ods. 1 v spojení s čl. 1, čl. 2 ods. 2 ústavy. Ústavný súd odmietol túto časť podnetu navrhovateľa z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. decembra 2001